

LIBRIS

We know
books

TOMI ADEYEMI

URMAȘII
VIRTUȚII
—◊◊◊ SI AI ◊◊◊—
RĂZBUNĂRII

VOL. 2 DIN TRILOGIA *ZESTREA ORȘHEI*

Traducere din limba engleză
ADINA PINTEA

București, 2023

CAPITOLUL UNU

ZÉLIE

Încerc să nu mă gândesc la el.

Dar, când o fac, aud valurile.

Baba era cu mine când le-am auzit pentru prima oară.

Când le-am simțit prima oară.

Mi-ajungeau la urechi ca un cântec de leagăn care ne ademenea, de pe poteca din pădure, spre mare. Briza îmi zburlea buclele rebele. Razele de soare se revărsau printre frunzele tot mai rărite.

Nu știam ce aveam să găsim, nici cu ce vrajă stranie avea să ne stăpânească acel cântec de leagăn. Știam doar că trebuia să ajung la el. De parcă marea avea o bucată ce lipsea din sufletul meu.

Când am văzut-o, în cele din urmă, mâna mea micuță a alunecat dintr-a lui Baba. Am rămas cu gura căscată de uimire. În apa aceea era magie.

Prima magie pe care o simțeam de când oamenii regelui o uciseră pe Mama.

— *Zélie roa o!* a strigat Baba, când m-am îndreptat spre valuri.

Am tresărit când spuma mării mi-a udat degetele de la picioare. Lacurile din Ibadan erau întotdeauna foarte reci. Dar apa aceasta era caldă ca aroma orezului gătit de Mama. Caldă ca lumina zâmbetului ei. Baba m-a urmat în apă și și-a ridicat chipul spre cer.

Ca și cum ar fi vrut să soarbă lumina soarelui.

M-a luat de mână. Și-a împlerit degetele bandajate cu ale mele și s-a uitat în ochii mei. Atunci am știut că, deși Mama nu mai era, încă ne aveam unul pe celălalt.

Puteam supraviețui.

Dar acum...

Deschid ochii și privesc cerul rece și plumburiu; privesc marea care vuiește, izbindu-se de faleza abruptă din Jimeta. Nu pot să rămân în trecut.

Nu-l pot păstra viu pe tatăl meu.

Ritualul care l-a costat viața pe Baba mă bântuie acum, când mă pregătesc să-l dau odihnei. Inima mi-e grea din pricina durerii pe care a trebuit s-o îndur, din pricina atâtor sacrificii pe care le-am făcut ca să aduc magia înapoi.

— E în regulă, îmi zice Tzain.

Fratele meu mai mare e lângă mine și îmi întinde mâna. Un început de barbă îi acoperă pielea cafenie, ascunzând privirilor cât de încleștată îi este falca.

Îmi strânge mâna într-a lui. Burnița de adineaure se transformă în ploaie torențială. Ne îngheață până la oase. Parcă nici măcar zeii nu se pot stăpâni să jelească.

Îmi pare rău, rostesc în gând către spiritul lui Baba, și aș vrea să-i pot spune aceste cuvinte în față. În timp ce tragem de frânghia ce ține fixat sicriul pe coasta abruptă a Jimetei, mă întreb de ce am crezut că, dacă am condus un părinte pe ultimul drum, îmi va fi mai ușor s-o fac și cu al doilea. Măinile încă îmi tremură din cauza atâtor lucruri ce au rămas nespuse. Gâtlejul îmi arde. Mă chinui să-mi topesc jelania în lacrimi tăcute. Încerc să țin totul în mine. Mă întind după ultimul nostru borcan cu untdelemn pentru funeralii.

— Fii atentă! mă apostrofează Tzain, când tremurul mâinii mele face să se reverse câțiva stropi de untdelemn peste buza borcanului.

După ce trei săptămâni am făcut tot felul de trocuri ca să obținem destul ulei să ungem sicriul lui Baba, lichidul unduios pare mai prețios decât aurul. Mirosul lui pătrunzător îmi înțepă nările când torn ultimele picături peste facla funerară. Tzain lovește cremenea.

LIBRIS

We know
books

Lacrimile șiroiesc pe obrazul lui. Fără să mai stau pe gânduri, pregătesc cuvintele din *ibùkún*, o binecuvântare specială pe care un Secerător trebuie să le-o dea celor morți.

— *De la zei primim darul vieții*, spun șoptit, în yoruba. *Zeilor trebuie să le înapoiem acest dar.*

Incantația sună ciudat când o rostesc eu. Până acum câteva săptămâni, de mai bine de unsprezece ani niciun Secerător nu a posedat magia necesară pentru a îndeplini un *ibùkún*.

— *Bèèni ààyé tàbí ikú kò le yà wá. Bèèni àyè tàbí òrun kò le sin wá nítòrí èyin lè ngbé inú ù mi. Èyin la ó máa rí...*

În clipa în care magia prinde viață sub pielea mea, nu-mi mai găsesc vocea. În jurul mâinilor mele luminează purpuriu ashêul — puterea divină care întreține darurile noastre sacre. Nu i-am mai simțit căldura de când am săvârșit ritualul care a readus magia în Orisha. De când spiritul lui Baba mi-a gonit prin vene. Mă împletesc înapoi. Magia clocotește în mine. Îmi amortesc picioarele. Magia mă încătușează de trecutul meu și mă trage în adâncuri, indiferent cât de tare mă opun...

— *Nu!*

Strigătul reverberează prin locul ritualului. Trupul meu se izbește de podeaua din piatră. Se aude o bufnitură — Baba s-a prăbușit și el, teapăn ca lemnul.

Fac o mișcare ca să-l protejez, dar văd că ochii lui au rămas larg deschiși. Are o privire sticloasă. O săgeată i s-a înfipt în piept. Sângele îi îmbibă tunică sfâșiată...

— *Zél, ai grijă!*

Tzain se repede, încercând să prindă făclia care stă să-mi cadă din mână. E rapid, dar nu suficient de rapid. Flacăra se stinge în momentul în care făclia cade în valurile ce se izbesc de țarm.

Încearcă din răputeri s-o aprindă din nou, dar făclia nu vrea să ia foc. Tzain azvârle lemnul nefolositor în nisip, iar eu tresar.

— *Și acum ce facem?*

Îmi las capul în pământ. Aș vrea să am un răspuns. Din pricina haosului care domnește în regat, ar dura săptămâni întregi să facem

rost de alt ulei. Din cauza răzmerițelor și a lipsei de alimente, e destul de greu să faci rost până și de o amărăță de pungă cu orez.

Sentimentul de vină mă strânge ca în capcană, ținându-mă prizonieră în mormântul greșelilor mele. Poate e un semn că nu merit să-l înmormântez pe Baba.

Mai ales fiindcă din cauza mea a murit.

— Îmi pare rău, oftează Tzain, apoi se ciupește de puntea nasului.

— Nu trebuie să-ți pară rău, îi zic, iar în gât mi se pune un nod.

E numai vina mea.

— Zél...

— Dacă n-aș fi pus mâna pe pergamentul acela..., dacă nu aș fi aflat niciodată despre ritual...

— Nu ești tu de vină, spune Tzain. Baba și-a dat viața ca tu să poți readuce magia.

Tocmai asta-i problema. Îmi cuprind trupul cu brațele. Voiam să readuc magia ca să-l protejiez pe Baba. Și totuși n-am făcut decât să-l trimit mai repede la moarte. La ce bun aceste puteri, dacă nu-i pot proteja pe cei pe care-i iubesc?

La ce folosește magia, dacă nu-l pot aduce pe Baba înapoi la viață?

— Dacă nu încetezi să te învinovățești acum, n-o să te mai oprești. Am nevoie să te oprești.

Tzain mă prinde de umeri. În privirea lui regăsesc ochii tatălui meu; ochi care iartă chiar și atunci când nu ar trebui s-o facă. Numai noi doi am mai rămas. Nu ne avem decât unul pe celălalt.

Oftez și îmi șterg lacrimile, iar Tzain mă ia în brațe. Chiar dacă e ud până la piele, îmbrățișarea lui e caldă. Își trece degetele în sus și în jos pe spatele meu, așa cum făcea și Baba când mă ținea în brațele lui.

Mă uit la sicriul lui Baba. Plutește pe mare, așteptând un foc care n-o să vină niciodată.

— Dacă nu-l putem arde...

— Stați puțin! strigă Amari din spate.

Alcargă spre noi, pe platforma de fier a corabiei de război care ne-a fost casă încă de la ritualul sacru. Tunica ei albă, udă learcă nici nu se compară cu rochiile și turbanele împodobite cu pietre scumpe, pe care le purta pe vremea când era prințesa Orîshei. Țesătura s-a lipit de pielea ei de culoarea lemnului de stejar. Ajunge lângă noi, la valurile zbuciumate.

— Poftim!

Amari îi întinde lui Tzain o torță ruginită, luată din cabina căpitanului, și un borcan cu untdelemn proaspăt, luat din rația ei modestă.

— Și corabia? se încruntă Tzain.

— Vom supraviețui.

Amari îmi întinde torța. Privirea mea poposește pe șuvița de păr alb, pe care ploaia a lipit-o de obrazul ei. Șuvița asta a apărut de curând. E un semn al noii magii ce-i sălășluiește în sânge. O amintire cruntă a faptului că acum sute de nobili din Orîsha au și ei șuvițe și magie ca ale ei.

Îmi întorc privirea, ca Amari să nu-mi vadă durerea. Mi se strânge inima din cauza amintirii ritualului care i-a dat lui Amari darul ei și a băiatului care mi-a frânt inima.

— Ești gata? întreabă Tzain.

Fac semn din cap că da, deși nu-i adevărat. Nu sunt deloc pregătită.

De data aceasta, când fratele meu lovește cremenea, aplec torța spre frânghie. Se aprinde imediat. Focul se întinde cu repeziciune de-a lungul frânghiei îmbibate cu untdelemn, gonind spre sicriul lui Baba. Mâna mi se încleștează pe piept în momentul în care lemnul e cuprins de flăcări. Vălvătai roșii și portocalii se profilează pe orizontul cenușiu.

Tzain își înclină capul, șoptind jurământul sacru:

— *Títí di òdí kejì.*

Strâng din dinți și repet:

— *Títí di òdí kejì.*

Până când ne vom revedea, pe partea cealaltă.

Faptul că rostesc jurământul sacru cu voce tare mă duce cu gândul înapoi la funeraliile Mamei. La momentul în care am văzut cum corpul ei neînsuflețit e cuprins de flăcări. Când se încheie rugăciunea, mă gândesc la toți cei care se odihnesc împreună cu ea, în alăfia. Toți cei care au murit ca să putem aduce magia înapoi.

Mă gândesc la Lekan, înțeleptul sântaro care s-a sacrificat pentru a-mi redeștepta harul. La prietenii mei, Zulaikha și Salim, uciși când monarhia ne-a atacat în timpul serbării noastre.

La Mama Agba, Clarvăzătoarea care și-a petrecut toată viața protejându-ne pe mine și pe ceilalți divineri din Ilorin.

La Inan, prințul pe care am crezut că-l iubesc.

Titi di òdí kejì, le spun în gând spiritelor lor. O aducere-aminte că trebuie să continuăm.

Lupta noastră nu s-a încheiat.

Mai degrabă abia a început.

CAPITOLUL DOI

AMARI

Tata spunea adesea că Orisha vine înainte de oricine.

Fie el om.

Fie el rege.

Erau cuvintele cu care obișnuia să-și justifice orice acțiune. Cele cu care scuza totul.

În vreme ce flăcările de pe sicriul lui Baba ard sub ochii mei, simt cum sabia cu care am străpuns pieptul tatălui meu îmi atârnă greu la cingătoare. Trupul lui Saran nu a fost recuperat de pe insula templului.

Chiar dacă aș fi vrut să-l îngrop, nu aș fi avut cum.

— Ar trebui să plecăm, spune Tzain. Mesajul mamei tale va sosi curând.

Merg cu câțiva pași în urma lui și a lui Zélie. Părăsim țărmul și urcăm pe corabia de război pe care am furat-o ca să ajungem pe insula templului. Corabia de fier ne-a fost casă de când am readus magia, în urmă cu câteva săptămâni. Cu toate acestea, leopararii de zăpadă gravați de-a lungul pereților încă îmi stârnesc neliniștea. Ori de câte ori trec pe lângă fostul sigiliu al Tatălui meu, nu știu dacă să plâng sau să urlu. Nu știu dacă am voie să simt ceva.

— *Îmbarcarea!*

Arunc o privire în urmă când aud strigătul căpitanului. Mai multe familii se așază la rând pe chei, plătind cu monede de aur ca să se imbarce pe un vas mic de mercenari.

Trupurile se înghesuie sub puntea ruginită, ca să fugă peste granițele Orîshei și să caute pacea dincolo de apele străine. Vederea fiecărui chip posomorât îmi înfige încă un ghimpe de vinovăție în inimă. În timp ce eu îmi oblojesc rănile, întregul regat suferă încă din cauza celor pricinuite de Tata.

Nu mai e timp să mă ascund. Trebuie să-mi ocup locul pe tronul Orîshei. Sunt singura care poate aduce o epocă a păcii; regina care poate repara tot ce a distrus tatăl meu.

Convingerea asta îmi încălzește sufletul. Mă alătur celorlalți, în cabina rece a căpitanului. Este printre puținele încăperi din corabia asta în care nu există majacite — acel minereu special cu care monarhia îi ardea pe maji, ca să le neutralizeze puterile. Orice obiect plăcut care a existat în cabină a fost luat și vândut, ca să putem supraviețui.

Tzain stă pe patul din scânduri goale, râcâind ultimele boabe de orez dintr-o cană de metal. Zélie se odihnește pe podea, pe jumătate ascunsă în blana aurie a leonarei sale. Animalul de călărie enorm stă întins în poala lui Zélie, ridicându-și capul ca să lingă lacrimile care curg din ochii ei argintii. Mă forțez să-mi întorc privirea. Iau mica mea rație de orez.

— Pofțim!

Îi întind lui Tzain cana mea.

— Ești sigură că vrei să mi-o dai?

— Sunt prea încordată ca să mănânc, îi răspund. Probabil c-aș vomita tot.

N-a trecut decât jumătate de lună de când i-am trimis vorbă Mamei, în Lagos, dar parcă aștept de-o veșnicie să-mi răspundă. Cu sprijin din partea ei, pot urca pe tronul din Orîsha. Aș putea, în sfârșit, să îndrept greșelile Tatei. Împreună, putem crea o țară în care majii n-ar mai fi nevoiți să trăiască cu frică. Am putea să unim acest regat și să eliminăm neînțelegerile care năpăstuiesc Orîsha de secole.

— Nu te îngrijora! zice Tzain și mă strânge de umăr. Indiferent ce-o să spună soră-mea, o să găsim noi o cale.

Apoi se duce să vadă ce face Zélie, iar eu simt că mi se strânge inima. Îi pizmuiesc pentru legătura pe care încă o au. Au trecut numai trei săptămâni de când sabia Tatei l-a străpuns pe fratele meu, și deja încep să uit furia din glasul lui Inan. Dar de fiecare dată când îmi aduc aminte, trebuie să scrâșnesc din dinți ca să-mi înăbuș suferința. Poate că, atunci când Mama și cu mine o să fim din nou împreună, golul care s-a căscat în inima mea va începe să se vindece.

— Vine cineva!

Zélie arată cu degetul silueta care se mișcă pe culoarul întunecos al vasului de război. Mă crispez când ușa veche se deschide cu un scârțâit. Apare mesagerul nostru. Roën își scutură stropii de ploaie din părul negru, ale cărui șuvițe mătăsoase îi încadrează maxilarul puternic conturat. Datorită pielii sale de culoarea nisipului din deșert și a ochilor în formă de lacrimă, mercenarul arată ca și cum ar fi din altă lume, atunci când se află într-o încăpere plină de orishani.

— Nailah?

Urechile leonarei se ciulesc când Roën îngenunchează și scoate un pachet mare din sacul său. Nailah mai că-l doboară pe Roën. Mesagerul desface pachetul, scoțând la iveală o mulțime de pești scânteietori. Mă uimește să văd un zâmbet înfripându-se pe buzele lui Zélie.

— Mulțumesc! spune ea în șoaptă.

Roën dă din cap, nedezipindu-și privirea de a ei. Trebuie să-mi dreg glasul ca el să se ridice și să se întoarcă spre mine.

— Să auzim! oftez eu. Ce-a spus?

Roën își împinge limba în obraz și își pleacă privirea.

— A fost un atac. Niciun mesaj n-a intrat și n-a ieșit din capitală.

Simt o strângere de inimă la gândul că Mama a trebuit să se ascundă în palat.

— Un atac? Îngaim. Cum s-a întâmplat? Când? De ce?

— Ei își spun *Iyika*, explică Roën. Adică *Revoluția*. Majii au luat cu asalt Lagosul când le-au revenit puterile. Se zvonește că au ajuns până la palat.

Mă sprijin de perete și mă las să alunec pe podeaua goală. Buzele lui Roën se mișcă în continuare, dar nu înțeleg niciun cuvânt. Nu aud absolut nimic.

Mă forțez să articulez:

— Regina... Ei au... Ea e...?

— De atunci, nimeni nu știe nimic de ea, spune Roën și își fește privirea. Fiindcă te-ai ascuns aici, oamenii cred că toată familia regală a pierit.

Tzain se ridică în picioare, dar eu înalț o mână ca să-l țin la distanță. Ar fi de-ajuns să respire lângă mine, că m-aș pierde cu firea. N-ar mai rămâne din mine nici măcar umbra străvezie care am ajuns să fiu. Toate planurile pe care le-am făcut vreodată, toate speranțele pe care le-am avut s-au dus într-o secundă. Dacă Mama a murit...

Ceruri!

Sunt cu desăvârșire singură.

— Ce vor acești *Iyika*? întrebă Tzain.

— Greu de zis, spune Roën. Armata lor nu e numeroasă, dar e mortală. Au asasinat nobili pretutindeni în Orisha.

— Deci îi vânează pe cei cu sânge albastru?

Zélie se încruntă și privirile ni se-ntâlnesc. Abia dacă ne-am vorbit de când ritualul a ieșit anapoda. E plăcut să constat că încă-i pasă de mine.

Roën ridică din umeri și răspunde:

— Așa se pare. Dar din cauza acestor *Iyika*, armata îi hăituește pe maji ca pe niște câini. Sate întregi sunt pustiite. Noul amiral aproape că a declarat război.

Închid ochii și îmi trec mâna prin buclele nou-apărute în părul meu. Ultima dată când Orisha a fost în război, Arzătorii aproape că au nimicit familia regală. Câțiva ani mai târziu, Tata a ripostat cu Raidul. Dacă izbucnește din nou un război, nimeni nu va fi în siguranță. Regatul se va dezbină.

Orisha înainte de toate, Amari.

Năluca vocii tatălui meu îmi răsună în minte. I-am împlântat sabia în piept ca să scap Orisha de tirania lui, dar acum regatul e

LIBRIS

We know

cuprins de haos. Nu e timp pentru jeli. Nu e timp să-mi șterg lacrimile. Am jurat că voi fi o regină mai bună.

Dacă Mama nu mai e, îndeplinirea aceluia jurământ cade pe umerii mei.

— O să mă adresez poporului, decid eu. O să iau în stăpânire regatul. O să readuc stabilitatea și o să pun capăt acestui război.

Mă ridic din nou în picioare. Încerc să-mi las durerea deoparte. Planurile mele de viitor sunt mai importante.

— Roën, știu că-ți sunt datoare, dar am nevoie să mă mai ajuți puțin...

— Sper că glumești.

Compassiunea a dispărut complet din vocea mercenarului.

— Îți dai seama că, dacă nu ai luat legătura cu mama ta, asta înseamnă că încă-mi datorezi greutatea mea în aur?

— Ți-am dat vasul ăsta! strig eu.

— Vasul unde tu încă locuiești? ridică Roën o sprânceană. Vasul pe care eu și oamenii mei l-am furat? Familii întregi mă așteaptă ca să le ajut să fugă dincolo de mare. Vasul ăsta nu e o plată. E un adaos la ceea ce-mi datorezi deja!

— Când o să urc pe tron, o să am acces la trezoreria regală, îi spun. Ajută-mă să organizez o adunare, iar eu îți voi plăti dublu cât îți datorez! Peste doar câteva zile, aurul va fi al tău.

Roën ridică gluga pelerinei sale de ploaie.

— Îți las doar o noapte. Mâine, vasul ăsta ridică ancora. Dacă n-ați coborât de pe el până atunci, o să ajungeți pe mare. Și, dragilor, nu vă permiteți să plătiți prețul călătoriei.

Îi tai calea, dar asta nu-l oprește să iasă valvârtej pe ușă. Durerea pe care încerc s-o rețin amenință să se dezlănțuie. Pașii lui Roën sunt înăbușiți de răpăitul ploii.

— N-avem nevoie de el, spune Tzain, venind lângă mine. Poți să iei și singură tronul.

— N-am niciun sfanț. Cum ar putea crede cineva că sunt îndreptățită să revendic tronul?

Tzain tace o clipă. Se dezechilibrează când Nailah trece printre picioarele noastre. Amușină cu nasul ei umed podeaua, căutând mai multă carne de pește. Mă gândesc la mâncarea pe care i-a adus-o Roën și mă uit la Zélie, dar ea scutură din cap și zice:

— Roën deja a refuzat.

— Pentru că l-am rugat *eu*.

Mă năpustesc în partea cealaltă a camerei.

— L-ai convins să vină cu un echipaj pe o insulă mitică, în mijlocul mării. Tu îl poți convinge să ne ajute să organizăm o adunare.

— Îi datorăm deja mult aur, spune ea. Ar trebui să fim mulțumiți că plecăm din Jimeta cu capetele pe umeri.

— Fără ajutorul lui, ce variantă avem? o întreb. Dacă Lagosul a căzut când magia a revenit, înseamnă că Orisha a rămas fără conducător de aproape o lună. Dacă nu câștig controlul acum, nu voi putea lua tronul niciodată!

Zélie își freacă ceafa, trecându-și degetele peste noile semne aurii de pe pielea ei. Simbolurile străvechi i-au apărut pe piele în timpul ritualului — fiecare linie arcuită și fiecare punct delicat par să fi fost tatuate cu cel mai fin ac. Deși sunt frumoase, Zélie le acoperă cu rușine, de parcă ar ascunde niște cicatrici.

De parcă simpla lor vedere îi provoacă suferință.

Îngenunchez în fața ei.

— Zélie, te rog! Trebuie să încercăm. Armata îi vânează pe maji...

— Nu poți avea pretenția să duc mereu în spate soarta poporului meu.

Răceala cu care-mi răspunde mă ia prin surprindere, dar nu renunț.

— Atunci, fă-o pentru Baba! îi cer. Fă-o deoarece el și-a dat viața pentru această cauză!

Zélie își încovoaaie umerii și închide ochii, trăgând adânc aer în piept. Când se ridică în picioare, simt neliniștea răscolindu-mi pieptul.

— Nu promit nimic, îmi zice.

— Fă tot ce poți!

Îmi pun mâna peste a ei și adaug:

— Am făcut prea multe sacrificii. Nu se poate să pierdem această luptă.